

JOSEP SOU

TEMPS D'ART

Paco Sempere / David Trujillo

CÀTEDRA ANTONI MIRÓ D'ART CONTEMPORANI
MUA. UNIVERSITAT D'ALACANT

2 0 2 0

LLOTJA DE SANT JORDI

JOSEP SOU

TEMPS D'ART

Paco Sempere / David Trujillo

CÀTEDRA ANTONI MIRÓ D'ART CONTEMPORANI
MUA. UNIVERSITAT D'ALACANT

2 0 2 0

LLOTJA DE SANT JORDI

ÀREA DE CULTURA / AJUNTAMENT D'ALCOI

President: Antoni Francés, Alcalde d'Alcoi

Coordinació: Raül Llopis, Regidor de Cultura

ARTS PLÀSTIQUES

CONSELL ASSESSOR:

Armand Alberola

Manuel Boix

Romà de la Calle

Fernando Castro

Carles Cortés

Tomàs Llorens

Miquel Navarro

Santi Pastor

Josep Sou

Feliu Ventura

Vicent M. Vidal

DIRECCIÓ:

Antoni Miró

EDITA: Ajuntament d'Alcoi

© DELS AUTORS

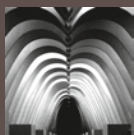
© AMB-DISSENY

© AJUNTAMENT D'ALCOI

CORRECCIÓ: Ximo Victoriano

IMPRESSIÓ: GRÀFIQUES ALCOI, S.L.U.

DIPÒSIT LEGAL: A 116-2020

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

B Sabadell
Fundació

Universitat d'Alacant
Universidad de Alicante

MUA
MUSEU UNIVERSITAT D'ALACANT

ELS AUTORS CEDEIXEN VOLUNTARIAMENT ELS DRETS DE REPRODUCCIÓ

«Nihil mortalibus ardui est»

Horaci, Od. 1, 3

Les veus, a vegades, brinden noves possibilitats quan interpreten allò que els és vital: la necessitat d'un dir pregon, identitari i referencial. Sí, també les veus s'incorporen a la causa del dir poètic i creatiu quan insinuen latituds circumstancials que alimenten la precisió de manifestar-s'hi obertament, i amb la complicitat del món que espera l'estratègia significativa, no exempta de voluntat comunicativa. Encara que la veritable substància informativa pugui restar adormida, com si fos en un estat de latència, a la percaça del moment òptim per a reeixir-se'n. Són, si més no, els mons que s'obren de bat a bat per la fina esclatxa de la imaginació dels creatius; també, però, al través de la vocació d'inserir-se ben endins de l'oferta colpidora que reben els receptors de l'enginy. Vasos comunicants en la sempre complexa matèria artística, i que possibiliten el descobriment de tantes causes alienes, dinàmiques o, potser, impenetrables. En el fons del fons, la il·lusió de conquerir l'espai que il·lustre la novetat; o el treball incansable de l'artista incorporat, si fa no fa, obertament a la seua obra, i al seu destí per tant.

5

Avui, a La Llotja de Sant Jordi, i mercè als premis obtinguts de la Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani de la Universitat d'Alacant per a la creació artística, en aquest curs passat, els artistes David Trujillo i Paco Sempere, exposen el resultat del seu treball (ja ho feren al MUA), o el que és el mateix, revelen l'evidència de la seua investigació. Dos universos allunyats en la forma, ben pròxims, però, en la vocació de manifestar la interinitat multiforme de la conquesta artística. Dos àmbits creatius diversos, dues maneres d'acabar, amb gosadia i intuïció, el fet concebut.

Paco Sempere: «L'inefable Wabi-Sabi»

Segurament restem al davant, en aquesta mostra de l'artista Paco Sempere, d'un univers on la intuïció juga un paper essencial. També, però, s'incorpora determinant, la constant del treball a la recerca de la forma possiblement definitiva que il·lustre la voluntat comunicativa. Les mans a sobre de la matèria, i la complicitat de l'element nodriu: la fusta, percutixen la pell de l'encontre. Desbastar a consciència l'envergadura atàvica de la fustegassa per triar, just al límit d'allò possible, el raig que obre la porta al dia. La mà palpa el contorn, acaricia la molsa interior abans del tràngol, ajusta el contacte amb la solució de la matèria auroral. I s'hi oferix l'exquisida paciència del qui llaura el menester d'un somni que s'hi farà realitat. La calma constant a la recerca de la penyora. «...*el plaer que acompanya el treball ens fa oblidar la fatiga*», il·lumina el poeta Horaci. I tant que sí! Paco Sempere s'entrega a la feina d'acordar fantasia i veritat, al través de les seves mans quan solquen camins d'il·lusió compromesa. I s'afanya per triar la matèria primera que viu, tan veïna, al seu costat, en aquestes serres on la fragància és com un clam. I de la proximitat n'ha fet una consistent manera d'acabar el seu art. Hi ha la vinculació emotiva que tragina el seu esperit imantat per la vastitud creativa. Hi ha, però, com un somrís còmplice i altament operatiu.

L'art, no obstant, s'assembla molt a la vida. Hi ha un seguit de raons totes adreçades a la modificació de les conductes, i això ja en suposa una proximitat real. L'escultura, art tridimensional i força representatiu de la formalitat constructiva, potencia la volença de l'encontre amb l'existència. I hi ha camins que recorren, amb diversitat i alternança, la possibilitat de fer bona la intuïció primera: «...*la vida és una estranya mescla d'atzar, destí i caràcter*», ens suggereix Wilhelm Dilthey, i en acomodar-ho al treball creatiu de l'artista Paco Sempere ens trobem la felicitat concurrència d'aital determinada posició. Sí, l'escultor maniobra, fill del seu tarannà, l'eix central de la seva voluntat fundacional: la fusta; talment com si la mateixa finalitat fos el nucli proverbial de la seva necessitat expansiva. També, però, l'atzar, clar està, com ja ho fos per als conceptuals, figura en lloc destacable en l'arbitri del seu treball. La figura surt de l'esclavitud compacta de la fusta (del tronc o de la taula), per a

insinuar una forma incerta, garantia de la nova expressivitat raonada. El diàleg s'hi avé com la mística al claustre on s'acreen les veus en monòdica iteració.

La naturalitat, la senzillesa, el canto rodat i arrossegat per les aigües, poden estar realitats que insinuen una determinada manera d'estar a la vida. La filosofia oriental basteix bona part dels seus equilibris amb la conformitat del no desig. I Paco Sempere juga al faedor que acreix perquè minva; construeix ja que enderroca bona part del producte sobrancet; treu a llum doncs cega l'enrenou que viu al si del volum sense formulació icònica. A la fi, canta la bonior dels dies plàcids al verger d'una Mariola que enlaira la memòria de tostemps: «...*la vida és un feix de petites coses*», descobreix Oliver W. Holmes.

David Trujillo: «Llocs, un conte hertzià»

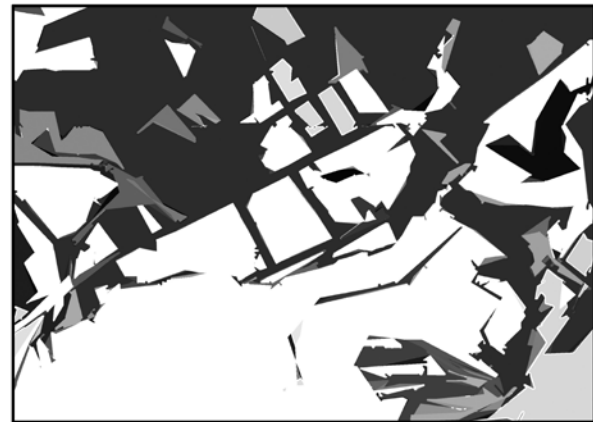
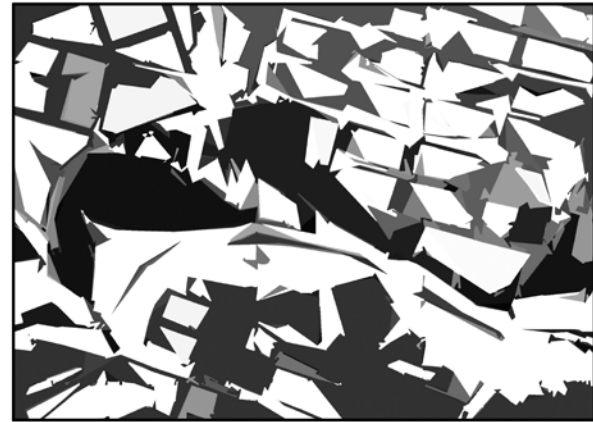
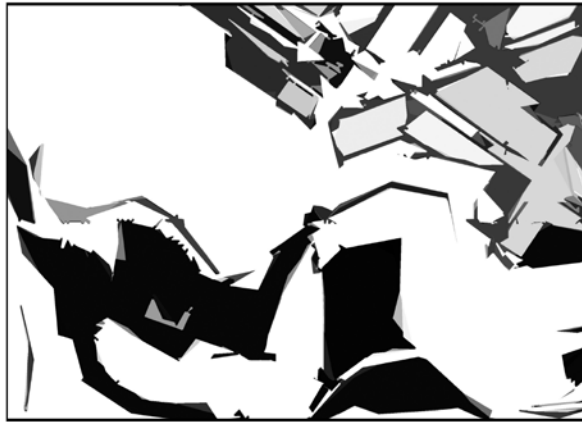
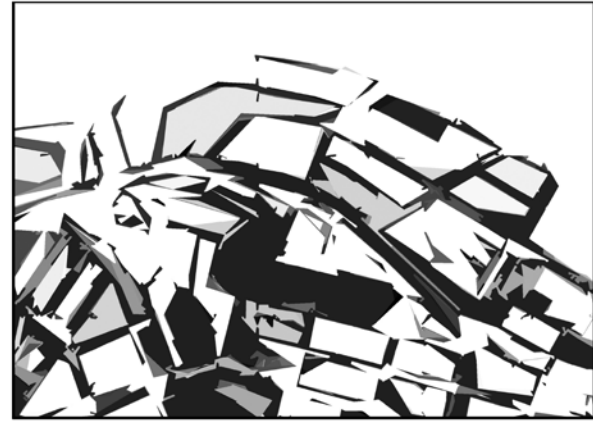
6 Sota aquest títol, l'artista David Trujillo en fa l'abordatge del seu treball de recerca, i alhora creatiu. És ben difícil, si ens atenem a l'enunciat estricte de la proposta, fer-ne el trasllat palès per mitjans gràfics d'una realitat que se'n defuig per les arestes d'allò concret. És a dir, dur al terreny visual – experiencial, episodis circumstancials que viuen al si de l'inefable continent. No obstant això, el flux vertebrador de les corrents aleatòries, en la mística del succés gràfic, o plàstic alhora, és ben possible de manifestar-s'hi, quan la tecnologia juga el paper referencial en la captura de les emocions que alenen dins el no res tangible. I és així: l'intent, o la tossuda manera de resseguir els eixos d'una dinàmica concreta, que facilite l'encontre entre la matèria inversemblant i la fragilitat de les sensacions possibles de capir, ja és una veritable aventura. Del món sencer, potser dels «altres», també depèn la nova realitat que ens empara, sense saber-ho del cert, perquè tot és, ara, vivent, intuïtiu, i factible, a pesar de la dinàmica incontrovertible que subscriu l'intent de consolidar el veïnatge sense límits visibles: «...*els límits del meu llenguatge són els límits del meu món*», ens assegura Ludwig Wittgenstein. I resta en el cert, doncs sense llenguatge no hi ha manera possible d'expressar el món que ens envolta. Mai no podrem aconseguir fer realitat la comunicació si el que hi ha al darrere de la porta s'hi segella amb el silenci de la incomprensió per definició. Ens cal el llenguatge; sí, els signes que puguen interpretar, fins i tot, l'inconegut, doncs la fortuna de la comunicació s'hi construeix a partir de l'experiència nominal de les coses. I d'allò ignot, d'allò que encara no sabem, ben bé, com assenyalar per traduir-ho en benefici de la nova identitat incorporada, també assajarem la necessària aproximació verbal. Però hi ha allò que supura, i no ho apercebem, en el nou context de les relacions humanes. Hi ha, com dèiem, el flux insubstancial, però real, de les ones que viatgen i transmeten informació permanent.

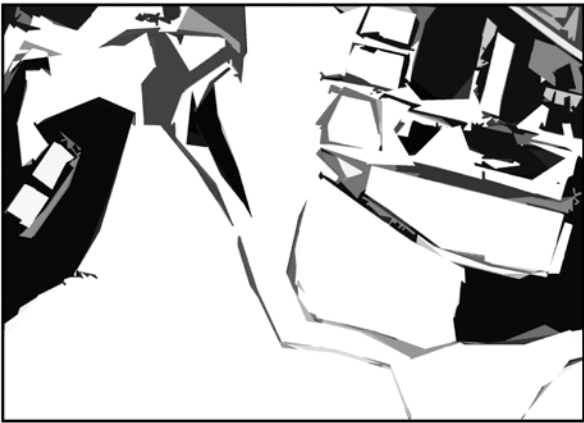
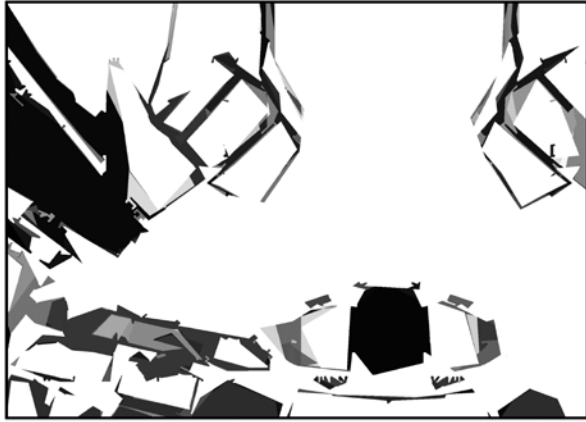
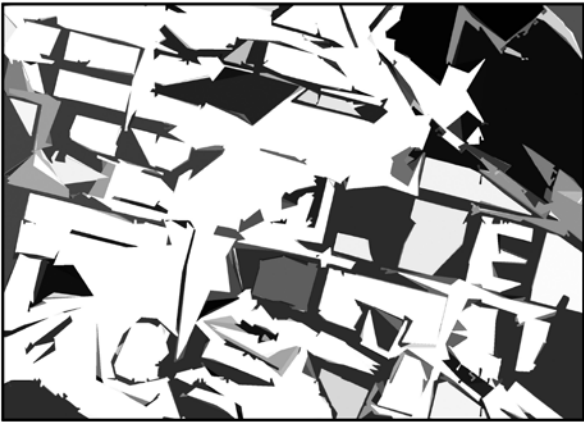
Potser, a l'obra de David Trujillo hi ha l'assaig voluntari d'un fet inqüestionable: la llibertat. L'enlluernadora absència de claudàtors per a ajupir la seva pressura comunicativa, i que va molt més enllà de la representació plàstica fefaent. La voluntat de manifestar la presència activa de l'energia que commou l'univers, o a cadascun de nosaltres, però, que no la podem visualitzar, resta al rerefons del seu treball investigador. No veiem, ni palpem, les ones, però hi són. David Trujillo emplena, amb les gràfiques que s'hi incorporen a manera de retaule plàstic, el quadre de les percepcions. I amb les instal·lacions ha confirmat el «tòtem» nucleic on s'hi belluga la realitat convinguda de la civilitat. Un treball d'aprehensió física, on la vastitud de les maniobres inclusives, s'inclou al si del contacte visual. O la necessitat de fer malbé les trajectòries acordades: «...*l'acte de desobediència com a acte de llibertat, és el principi de la raó.*», ens lliura Erich Fromm. I nosaltres aprofitem la seva reflexió per a matisar la lluita, a vegades de contraris, que s'hi manifesta a l'obra de l'artista David Trujillo, i a la seva experiència a l'hora de destriar els significats de la percepció comunicativa, tot immers en el món de la fantasia visual, no, però, de l'altra realitat intangible, tan difícil de capturar. Recerca i tecnologia al servei de l'art. També el regal efímer de la sensibilitat.

J. SOU

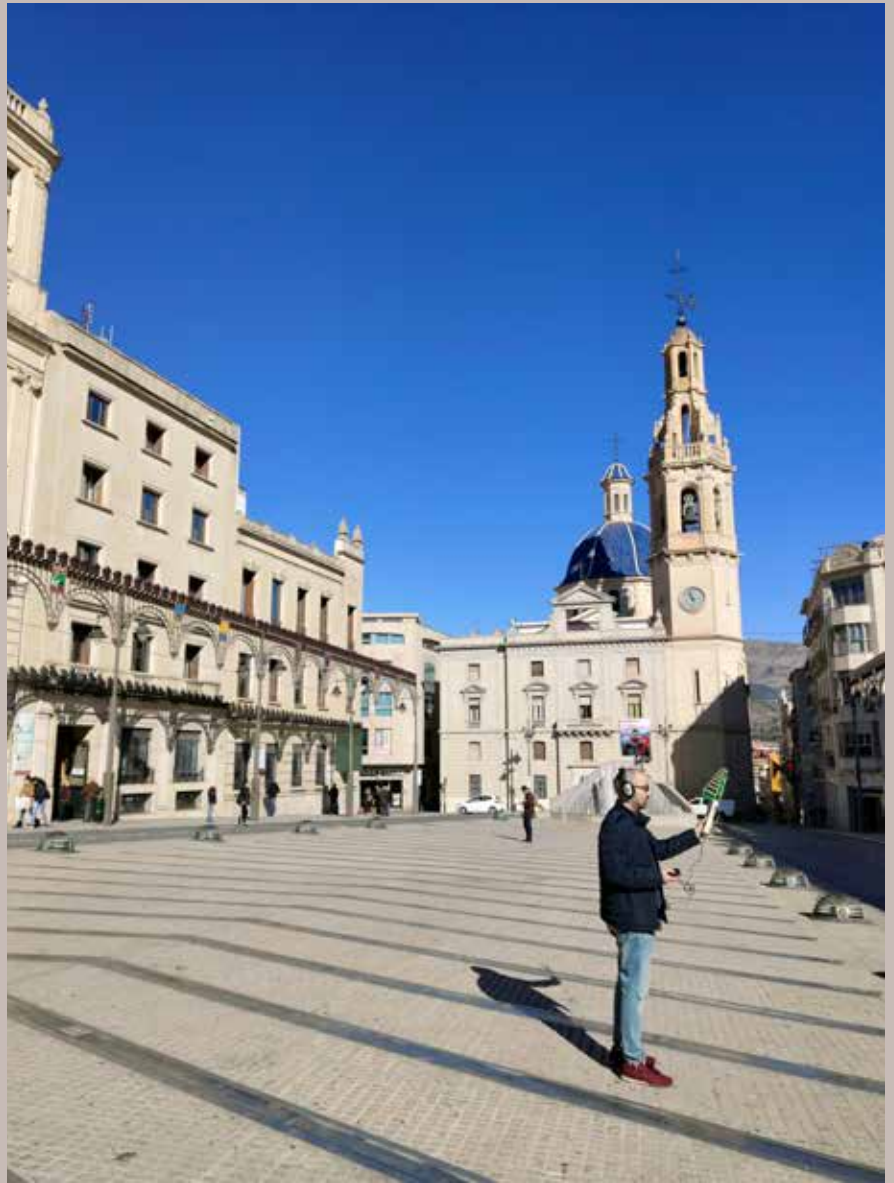
Dr. Tècnic de la Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani.
Universitat d'Alacant

LLOCS, UN CONTE HERTZIÁ

Alcoi Hertzian soundscape, 2020.

Presa de lecturas, Alcoi, gener 2020.

DAVID TRUJILLO, 1977
davidtrujilloruiz@gmail.com

Doctor en Belles Arts. Entre els seus èxits acadèmics destaquen el Premi Extraordinari Nacional de la Llicenciatura de Belles Arts el 2004 i la Beca de Formació Professorat Universitari (FPU) de l'Ministeri d'Educació i Ciència (2005/2009) adscrita a la Universitat Miguel Hernández (UMH). En l'actualitat és professor de la Facultat de Belles Arts d'Altea, Universitat Miguel Hernández (UMH).

El seu treball, com a conseqüència de la seva recerca artística, ha estat exhibit en diferents fires internacionals com: SH Contemporary, ARC o Estampa, en aquesta última rebent el premi de la crítica a el millor artista de Temptacions 07; així com en festivals: Zootropio Short Film and Video Festival (2012) a Porto, al Festival Eutopía (2010) a Còrdova o el 13è Canariasmediafest (2008); o en convocatòries d'art públic com: In urbs II Alacant (2005), obtenint a més el premi especial de jurat, XII L'Espai Trobat (2004), Art públic / universitat pública València (2004), o el Concurs d'Escultura Urbana de Finestrat (2004).

Així com en exposicions individuals: Contes hertzians (2019) al Palau de la Madraza de Granada, 5 # soundscapes (2019) a Campello, I want to believe (2017) a la Casa Bardín de l'Institut de Cultura d'Alacant, The haunting sounds (2014) a la Llotja d'Alacant, Pet xou un stage d'Estampa 09, en el que va d'any representant a la Direcció General d'Igualtat d'Oportunitats de l'Ajuntament de Madrid a l'Stand Institucional per a Estampa 08; Circuits tancats al M.U.A. d'Alacant (2006); Interiors (2004) al Centre 14 d'Alacant, o les realitzades a la sala d'exposicions dels Hangares de l'Ferrocarril d'Altea. I en col·lectives: # 365ALC_PAISATGE a la Llotja d'Alacant (2018), Mardel 2018 al Centre de l'Carne de València (2018), Trobades d'Art Contemporani EAC (2017) en el MUA d'Alacant, La finestra indiscreta. 3-CMCV (2014) Consorci de Museus de la Comunitat Valenciana a Alacant, Castelló i València; Punes de fletxa (2010) a Sala de les Drassanes de València i La Llotja d'Alacant, Què és el que fa als miratges d'avui tan diferents, tan atractius? Factoria l'Havana (2010) a Cuba i Santiago de Compostel·la, X Mostra

Internacional Unión Fenosa (2008) al Museu d'Art Contemporani Unión Fenosa-MACUF a la Corunya, Artistes en acció (2008) Galeria C5colección a Santiago de Compostel·la, Emergents (2007) a la Barbera Espai d'art Contemporani de la Vila Joiosa, Dotze dimensions (2005) a la Galeria Aural d'Alacant, artEduca: lletres per a les nenes (2004), a la Sala d'Exposicions Club Informació d'Alacant, organitzada per UNICEF i Galeria Aural, entre d'altres.

Destacar també les beques artístiques i de residència obtingudes com: Banc Sabadell-Catedra d'Art Contemporani Antoni Miró (2018), Ajudes a la Producció Artística Universitat de Granada (2018), Cultura Resident (2017) i 3CMCV (2013) de el Consorci de Museus de la Comunitat Valenciana, entre altres; i els premis obtinguts en escultura que van donar com a resultat intervencions públiques, com Benigar Generador d'Espais II, Alacant (2009), Fites RGB per les Fites de l'Rodenal a Luzón Guadalajara (2008), i Generador d'espais a Finestrat (2004). En videoart i art digital com: en l'EAC de l'Gil Albert (2017), Premi Nacional CarsaArte (2014) o el Certamen Situa (2007).

I els premis en pintura, entre els quals es troben: Premi Fernando Soria (2018), primer premi XXXII Certamen de miniquadres d'Elda (2011), Primer premi de l'XIX Certamen Nacional de Pintura Vila de la Roda (2010). Primer Premi Mirades des del dibuix i la fotografia. Espais naturals alacantins de l'Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert (2010), Premi Fundació Jorge Alió en (2010), Premi Desencaja 09, Premi Idees i Propostes per a l'art a Espanya Ministeri de Cultura a (2008), Mirades a (2006) Fundació Jorge Alió, i els premis obtinguts en les diferents Convocatòries d'Arts Plàstiques de l'Excma. Diputació Provincial d'Alacant, per destacar alguns dels més representatius.

La seva obra, es troba en els fons artístics d'institucions com: la Universitat de Granada, la Fundació Fernando Soria, l'Excma. Diputació Provincial d'Alacant, l'Institut Alacantí de Cultura, el Museu Nacional Centre d'Art Reina Sofia (Departament de Biblioteca i Centre de Documentació), el MARQ d'Alacant, la Universitat Miguel Hernández d'Elx, el Museu de l'Calçat Elda, la Fundació Frax, l'Excm. Ajuntament d'Alacant, el Museu Matt Lamb de Chicago, l'Ajuntament de la Roda, la Fundació Actilibre, la Fundació Concha Márquez, la Fundació Alió, la Fundació Benigar, el Programa desencaixa Institut Andalus de la Joventut, el Fons Talens, entre d'altres.

En l'actualitat la seva línia d'investigació artística se centra en les TIC, en els espais hertzians i en el paranormal.

Premi 2018, Càtedra Antoni Miró, d'Art Contemporani. Universitat d'Alacant.

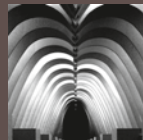
LLOTJA DE SANT JORDI

PUBLICACIONS

- 2013 1. ANTONI MIRÓ. L'Hospital Sueco-Noruec d'Alcoi.
2. 60 ANYS DE GEOMETRIA. Col·lectiva.
3. ARCADI BLASCO. A peu de forn.
- 2014 4. JOSEP RENAU. The American way of life.
5. TOMÀS FERRÁNDIZ. Temps de Guerra (1936-39).
6. ANTONI MIRÓ. El Vol del gat.
7. AURÈLIA MASANET. Trama i ordit de l'existència.
8. MIQUEL NAVARRO. La Mirada.
- 2015 9. MIQUEL CALATAYUD. Imaginari.
10. SEMPÈRE, sempre entre nosaltres. Col·lectiva.
11. ART VALENCIÀ. Col·lecció Martínez Guerricabeita.
12. ENRIC SOLBES. Una mirada nòmada.
13. A MIQUEL HERNÁNDEZ. Homenatge 50x50.
- 2016 14. ADRIÀ PINA. Política interna.
15. EN UN SILENCI QUIET. Col·lectiva.
16. ESTUDIS D'ART. Col·lectiva.
17. EL RESCAT DE LA PINTURA. Col·lectiva.
18. A. MIRÓ / M. NAVARRO. Costeres, ponts i xemeneies.
- 2017 19. MIRALLS DEL MIRACLE. El patrimoni industrial.
20. PER A JOAN VALLS. Papers i collages.
21. XAVIER LORENZO, La pintura.
22. FERRAN CABRERA I CANTÓ. 150 anys.
23. A MIQUEL HERNÁNDEZ, Setanta-cinc per setanta-cinc.
- 2018 24. ESPAIS AVANÇATS, Escola d'Art d'Alcoi.
25. ALEXANDRE SOLER, La imaginació desbocada.
26. CRESPO COLOMER, Passió per la fotografia.
27. RIGOBERT SOLER, L'exuberància del Mediterrani.
28. VICENT M. VIDAL I VIDAL, Mig segle d'Arquitectura.
- 2019 29. JOAN CASTEJÓN. Introspectiva, obra sobre paper.
30. S. VIANA / M. DÍAZ / L. PASTOR. Temps d'Art.
31. NOU PRESENCIES. Itineraris plurals.
32. POLÍN LAPORTA. La memòria del temps.
33. MANUEL BOIX. La Nau de Caront.
- 2020 34. A OVIDI MONTLLOR. Vinticinquevacances. Col·lectiva.
35. PACO SEMPÈRE/DAVID TRUJILLO. Temps d'Art.

 Universitat d'Alacant
Universidad de Alicante

 MUA
MUSEU UNIVERSITAT D'ALACANT

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT
AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTOS
 Sabadell
Fundació

